

jeg, at det, man skulde tænke over, var, at man fik Kunstnerne ud til Befolkningen. Det er muligt, at der findes nogle ude paa Landet, navnlig i Landets Afkroge, som ikke kan forstaa dette med det kongelige Teater. Men send Skuespillerne ud. Lad dem komme ud og give Forestillinger paa Provins-scenerne i Købstæderne. Der er ikke fuldkomne Scener i ret mange af vore større Byer; men der er dog Steder, hvor man godt kan give baade Skuespil og Opera. Man vil afvæbne den Kritik, der maatte være, naar Befolkningen virkelig fik Skuespillerne at se og høre. Og det forbavser mig, at det kongelige Teater og Undervisningsministeren ikke i højere Grad er slaaet ind paa det, for det maa dog gælde om, naar der er Underskud, at interessere Befolkningen for den Sag. Nu ved jeg nok, at der kommer en lille Lynturné hvert Foraar, naar Skuespillerne har faaet Ferie. Men den er ingen Ting værd. Man har Indtrykket af, at Skuespillerne blot skal skynde sig saa hurtigt som muligt til Badestederne. Og det er i Regelen daarligt indstuderede Forestillinger, i alt Fald i høj Grad affaskede Forestillinger, der bydes Provinsboerne. Det skal man ikke byde Provinsboerne, naar man vil vise dem noget fra det kongelige Teater. Nej, det skal være en Turné ikke med en enkelt Forestilling, men flere i Række ude paa Provinsscenerne, og man skulde afsøge hele Landet i saa Henseende. Det kunde meget godt gøres; Skuespillerne maa være pligtige til det. Og det kan netop gøres nu, idet der nu i de allerfleste Byer, i alt Fald i de større, er oprettet Teaterforeninger, hvorved man kan byde det kongelige Teaters Skuespillere et fast Publikum, som vel ogsaa i Regelen har betalt sin Billet i Forvejen, og et Publikum, som interesserer sig for Teater.

Det, man skulde have ud af denne Sankt Hans Forestilling her, skulde altsaa være, at man anmodede Undervisningsministeren og Teaterledelsen i det hele om at sætte sig i Forbindelse med Befolkningen i Landet og byde dem de bedst mulige Forestillinger derude, saaledes at Folk kan blive fortrolige med det kongelige Teater. Saa tror jeg at turde svare for, at Bedrøvelsen over dette Underskud ophører, et Underskud, som dog ikke er væsentligt i Forhold til den danske Stats Budget.

Undervisningsministeren (Byskov): De fleste af de ærede Talere har bebrejdet mig, at jeg ikke har fremsat de Planer, jeg kunde have med Hensyn til det kongelige

Teater. Naar jeg ikke har gjort det, har det været, fordi jeg har misforstaaet Situationen. Jeg mente nemlig, at det egentlig ikke laa for, men at vi her blot skulde drøfte det Lovforslag, der er fremsat om, hvorvidt man skulde sælge det kongelige Teater. Det holdt jeg mig altsaa til af Frygt for, at den højtærede Formand skulde standse mig, hvis jeg begyndte at tale om andre Ting. Det har jeg nu mærket, at der er ingen Fare for, idet man godt kan tale om adskilligt andet end det, der har stærk Berøring med det foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor ogsaa sige lidt om de Planer, jeg har gaaet og tumlet med. Det kan kun blive ganske kort, da Tiden er noget fremrykket, men det er vist praktisk alligevel at gøre det. Ved tredie Behandling af Finanslovforslaget, hvor jeg ellers snarere havde tænkt mig det, bliver Tiden rimeligvis lige saa kort til den Slags.

Jeg vil da for det første sige: Naar man føler sig forarget over, at jeg ikke allerede for længere Tid siden er fremkommet med en Plan, der paa tilfredsstillende Maade skulde ordne det kongelige Teaters Forhold, synes jeg, man er noget ubillig og urimelig overfor mig. Man har i alt Fald i de sidste 25 Aar stadig prøvet paa at faa en tilfredsstillende Løsning. Og saa kommer jeg som et Menneske udefra herind, og saa skulde jeg komme med en brugbar Plan i Løbet af nogle faa Maaneder, efter at vi tilmed har hørt af det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen, at man skal have arbejdet med det kongelige Teater i alt Fald i 8 Aar, inden man kan have nogen som helst Forstand paa dette Teaters Forhold, og efter at vi har hørt af det ærede Medlem Hr. Rode, at det var alt for kort Tid, og at det ærede Medlem Hr. Chr. Hansen var ukyndig, fordi han kun havde arbejdet med det i 8 Aar. Jeg synes derfor, at man nærmest skulde se med Mildhed paa, at jeg har vist nogen Forsigtighed ved at fremkomme med en Plan til Løsning af den — vi maa alle indrømme — noget vanskelige Opgave. Dernæst, hvis det er den Opgave, man stillede, at det kongelige Teater skal blive ved at virke omtrent som hidtil, altsaa bortset fra den Elendighed, der kan være knyttet til hele Teatervirksomheden, blive ved at virke med de tre Kunstarter og føre et afvekslende Repertoire ligesom nu og ikke spille Kassestykker, og skal jeg dernæst sørge for en Plan, hvorved Underskuddet forsvinder, saa vil jeg sige, at den Opgave er efter min Mening fuldkommen